

usponom i krajnjom pobjedom buržoazije nad feudalnom aristokracijom u međusobnoj borbi za moć.

Ovako to Marks i Engels opisuju u „Komunističkom manifestu“: „Svaki korak u razvoju buržoazije je praćen i odgovarajućim političkim napretkom. Ona je bila ugnjetena klasa pod feudalnim plemstvom, naoružano i samoupravno udruženje u srednjovjekovnoj komuni; ovamo nezavisna gradska republika (kao u Italiji i Njemačkoj), onamo oporezovani, treći stalež monarhije (kao u Francuskoj); zatim, u vrijeme manufakture, protivteža plemstvu u staleškoj ili apsolutnoj monarhiji, uopšte glavna podloga velikih monarhija, dok najzad, s postankom krupne industrije i svjetskog tržišta, nije osvojila u modernoj predstavničkoj državi isključivu političku vlast. Moderna državna vlast samo je odbor koji upravlja opštim poslovima cijele buržoaske klase.“

Buržoaska revolucija je donijela ideje kao što su jednaka politička prava (ali samo ako si vlasnik privatne svojine i muškarac), umjesto nasljednih prava. Monarh više nije mogao donositi zakone bez saglasnosti parlamenta u kojem su sjedili izabrani predstavnici. Izvršna vlast je mogla biti ograničena sudskom. Demokratija, jednako primjenjivanje zakona, pravo na rad gdje god želiš su bili u centru novog buržoaskog poretka, iako u početku u ograničenom obliku. Ovo je osnova zakona kakve danas vidimo kao dio britanskog ustava. Između perioda neograničene feudalne moći kralja Džona prije Magna Karte i moderne vladavine prava, stoji period transformacije jednak Solonovoj političkoj revoluciji. Oba procesa su uključivala prelaz od države kao golog oružja klasne vladavine do ustavne države. Ustavi su bili glavni uspjesi buržoaskih revolucija. Oni su došli kao rezultat klasne borbe, koji su primorali stari poredak na ustupke. Ali ovo ne znači da su izbjegli kompromise i prilagođavanja između različitih krila vladajuće klase i između starog i novog poretka. Moderni ustavi su proizvodi revolucija, kontrarevolucija, kompromisa i debate.

Engels objašnjava da Solonova „politička revolucija“ nije fundamentalno promijenila klasnu prirodu atinskog društva. Ono je ostalo robovlasničko društvo, samo sa drugačijom državnom strukturom. Buržoaske revolucije su bile fundamentalne promjene društva a ne samo „političke revolucije“, zato što su one gurala društvo od feudalnog načina proizvodnje ka kapitalističkom, međutim one nisu promijenile činjenicu da je društvo i dalje ostalo zasnovano na klasnoj eksploataciji i ugnjetavanju – dominaciju manjine nad većinom. Marks ima pravo kada u knjizi „18. brimer Luja Bonaparte“ kaže: „Sve dosadašnje revolucije su samo usavršavale državnu mašinu umjesto da je unište.“ Drugim riječima, Solonova politička revolucija 594. godine p.n.e. i buržoaske revolucije u Engleskoj, Francuskoj i drugdje, mijenjale su državu ali ne na fundamentalan način. Država u kapitalizmu ostaje isto oružje direktne klasne vladavine kao i u feudalizmu, samo sada više profinjena, „usavršena“, i bolje odgovara zadatku odbrane interesa kapitalističke klase a ne feudalnih gospodara. Ako bolje pogledamo možemo vidjeti da je današnja država najsavršeniji alat vladajuće klase. Sa hiljadu veza je povezana za kapitalističke interese. Poznata „rotirajuća vrata“ između krupnog biznisa i vlada osigurava da ministri i javni službenici lako prolaze između vladinih regulacija i kompanija koje navodno trebaju regulisati. Lobisti krupnog biznisa koriste prijetnje i podmićivanje kako bi natjerali vlade da djeluju u interesu buržoazije. Sudovi, zatvori, policija i vojska brane prava na privatnu svojinu bogataša, dok u isto vrijeme ignorišu prava siromašnih na hranu i stan.

Uloga modernih ustava je da sa „kontrolom i ravnotežom“ uljepšaju istu tu državnu mašinu koja je korištena kao oružje u klasnoj borbi još od svog početka.

Ovo postavlja neka pitanja. Zašto su se ustavna prava pojavila? Da li su Solon ili Oliver Kromvel, vođa Engleske revolucije, slučajno imali slične ideje u vezi sa ustavom iako ih dijeli